

14. Zaujímavosti

Láska v čase korony – svadba vo veselých rúškach

Zákaz hromadných akcií na Slovensku sa dotkol aj svadiieb. Kým niektorí budúci mladomanželia ich úplne rušia, iní s tým vyčkávajú. Do tretej skupiny párov patria tie, ktoré sobáš neodložili a svoje áno si povedali aj napriek obmedzeniam.

V piatok 20. marca tak spravili aj **Katarína a Ivan Opatovskí**. Vzali sa na trenčianskom mestskom úrade v rúškach,

len so svedkami. Ako tvrdia, všetko si vynahradia s desiatkami hosťí na preloženej svadobnej hostine. Tá, ako dúfajú, bude už bez rúšok.

Mladomanželia plánovali svoj veľký deň asi rok. Príprave, dohadovaníu termínov a

pozývaniu hosťí venovali niekoľko mesiacov. Kvôli okolnostiam uplynulých týždňov však stáli pred rozhodnutím, či a za akých podmienok sa zosobášia.

„Pôvodný plán bol taký, že sa zosobášime v piatok 20. marca o 16. hodine na terase hotela alebo v lese na Brezine. Páčil sa nám tento termín, keďže to bol prvý jarný deň. Je pravda, že sme chceli mať klasickú svadbu, ale keďže prišiel koronavírus, museli sme sa rozhodnúť. A my sme sa rozhodli prispôbiť sa,“ hovorí Katarína Opatovská.

Termín presúvať nechceli, manželský pár to odôvodňuje aj plánovaným sťahovaním a zmenou občianskych preukazov

s novou adresou. Preložiť svadobnú oslavu však museli, voľný termín sa im podarilo nájsť v októbri.

„Spravíme ju s rodinou a kamarátmi, samozrejme, pokiaľ nám to umožní situácia,“ dúfa Katarína.

Samotný obrad v Sobášnej sieni na Mestskom úrade v Trenčíne bol podľa Ivana Opatovského rýchly a stručný.

„Všetci sme mali na sebe rúška a bolo to podľa predpisov. Povedali sme si však to najdôležitejšie – naše spoločné áno,“ pousmial sa. Svadba to bolo netradičná nielen v počte zúčastnených, ale aj v samotnom odeví mladomanželov a svedkov. Tí mali na sebe vzhľadom na aktuálnu situáciu len čiernu farbu.

Ich zjav však rozveselili rúška s motívom lesných zvierat.

„Keďže sme sa mali brať v lese, tak rúškami, ktoré som šila tesne pred svadbou, som chcela aspoň evokovať to prostredie. Koronavírus nás ovplyvnil aj v tom, že sa na Slovensko z Anglicka nedostala moja svedkyňa, preto som musela osloviť inú,“ zasmiala sa Katarína. Ako tvrdí, aj navzdory vážnej situácii si svoj veľký deň spolu so svedkami veľmi užili. Za negatívum svadobného dňa považujú neúčast svojich rodičov na obrade.

„Brali sme to tak, že je to život a už s tým nič nespravíme, brala som to s nadhľadom, i keď mnohé moje kamarátky plakali viac ako ja,“ povedala. Párom, ktoré si ale naplánovali dokonalú svadbu bez rúšok a obmedzení, ju odporúča presunúť.

Svadobný deň manželov Opatovských bol oproti bežným svadbám aj neporovnateľne tichší. Keďže absentovala oslava, chýbala aj hlučná hudba a tanec.

„Večer sme si spravili romantiku. Naliali sme si do pohárov s dátumom svadby šampanské, dcéru dali spať a pozreli sme si film. Veľmi sme netancovali, povedali sme si, že to necháme až na októbrovú oslavu,“ povedala Katarína. V blízkej dobe nie je na pláne ani svadobná cesta.

„Medové týždne sme mali v novom byte, kde pomaly skládame nábytok,“ zasmial sa Ivan. Pekné spoločné dni sa však podľa Kataríny vynahradia po upokojení situácie na ich obľúbenom Liptove.

www.sme.sk 25.03.2020

Pomocná evidencia 160/01/2020

Stanislav Ďuriga počas 14 dní zabehol 14 maratónov

Trenčianska legenda a stálica slovenskej bežeckej špičky. Reč nie je o nikom inom ako o **Stanislavovi Ďurigovi** (59), ktorý v uplynulých týždňoch opäť raz prekonal vlastné hranice, keď počas 14 dní odbehol 14 maratónov. Nebehal však po vyčistených uliciach, ale najmä okolo regionálnych sakrálnych pamiatok.

Vo svojom živote ste odbehli po sebe najviac dva maratóny. Prečo padlo rozhodnutie odbehnúť ich po sebe neuveriteľných štrnást’?

„Myšlienka vo mne skrsla na podnet Svätého otca počas jeho požehnania Urbi et Orbi 27. marca. Doľahlo na mňa prechádzanie pápeža po bazilike a výraz na jeho tvári. Zapôsobil na mňa aj jeho príhovor svetu, ľudia sa snažil povzbudiť. Viackrát zdôraznil silu viery a vyzdvihol aj to, že ľudia by mali byť pokorní a vážiť si to, čo okolo seba majú. Keďže som od malička rád behával a aktívne sa behu venujem 40 rokov, uvedomil som si,

že tomuto pohybu vd'áčim za všetko. Preto som sa sám seba pýtal, či je to náhoda alebo dar. A pokiaľ dar, odkiaľ sa vzal. Preto som chcel vyjadriť svoju vd'aku Bohu, anjelom, rodine, podporovateľom svojou vlastnou, bežeckou krížovou cestou. Keďže sa blížili najväčšie kresťanské sviatky roka a ukrižovanie Ježiša Krista, povedal som si, že koľko bolo zastavení, toľko obehnem maratónov. A podarilo sa. Po duchovnej stránke to bola moja najkrajšia Veľká noc.“

Kde ste behali?

„Kostoly sú prázdne a neslúžia sa bohoslužby, tak najmä okolo nich. Napadlo mi, že 42,2 kilometra a prípadne aj viac zabehnem okolo kostola, kaplnky či od kríža ku krížu, a to na miestach, ktoré sú mi blízke. Nápad som dostal v piatok 27. marca a prvý som odbehol pondelok 30. marca. Mal som teda dva dni na rozmyslenie, či do toho idem. Vytypoval som si lokality vhodné na beh, pekné a pritom tiché. Bola to veľká výzva, ale mal som vieru, že do dokážem.“

Ako vyzeral prvý zo 14 maratónov?

„Začať som chcel na Skalke nad Váhom, je tam nový pútnický dom, okolo ktorého som si vymeral kolo, lepšie povedané štvorec s dĺžkou 72 metrov. S kalkulačkou som si vypočítal, že pokiaľ tu chcem spraviť celú dĺžku maratónu, musím ich obehať 586. Vyrazil som desať minút po piatej ráno a tento maratón mi trvalo obehnúť štyri hodiny a 11 minút. Mal som obrovskú radosť. V utorok 31. marca som išiel na Pominovec pri Slávnici, ku Kostolu sv. Jána Krstiteľa. Prišiel som tam o piatej ráno, bolo mínus šesť stupňov Celzia a bežal som v trigovici. Navyše mi zamrzla voda na pitie. Čakalo ma ale 291 145-metrových okruhov.“

Dvomi maratónmi po sebe ste si vyrovnali životné maximum. Aké ste mali pocity pred tretím dňom?

„Bol som rád, že som ich zvládol, nevedel som ale, čo spravia so mnou ďalšie dni. Preto som sa rozhodol nastaviť sa tak,

že skúsím otestovať vlastnú bolesť. V rámci tých dvoch týždňov som mal ale tri maratóny, ktoré som nazval odpočinkové. Boli z hľadiska povrchu a netočenia sa v malých kruhoch jednoduchšie. Za miesto tretieho maratónu som si vybral miesto nad Trenčínom, ktoré voláme Vinohrady. Nachádza sa tam obrázok Panny Márie, kde som sa za mladi prechádzal. Ľudia tam nosia kvety, je tam pekne. Deň predtým som si vymeral 340-metrový poloblúkový úsek a ten potom odbehol 124-krát. Štvrtý deň to bol beh z Trenčína do Bolešova, ku kostolu, ku ktorému ma viažu spomienky. Mal som tam birmovku, no odvtedy som tam ani nebol. Každý deň bol fantastický, každé ráno bolo krásne. Svietili hviezdy, mesiac...”

Ako ste sa popasovali s piatym až štrnástym maratónom?

„Piaty som išiel na Kykulu, sobotňajší som mal na programe odpočinkový okruhový maratón, kedy som bežal v Bohuslaviciach a Bošáci, kde vyrastala moja mama. Siedmy maratón bol

pod Skalkou, išlo o 418-metrový úsek, ktorý som odbehol 101-krát. Ďalší bol pri nádhernom Haluzickom kostole, kde som štartoval o pol štvrtej ráno. Deviaty bol špeciálny, lebo som ho bežal na

piate výročie úmrtie mojej mamy, 50 kilometrov som odbehol na pútnickom mieste Butkov. V rámci behov som nemohol vynechať ani lesopark Brezina, okruhy som si vymeral okolo Pamätníka umučených. Po desiatich dňoch som už cítil, že ide do tuhého, ale pokračoval som v behu na Vyškovci, ktorý je na slovensko-českom pohraničí. Okolo miestnej kaplnky som odbehol 322 kôl, čas behu bol ale slabý, bolo to okolo 4,5 hodiny. Ďalej som to celé

odbehol v Súči, časť Polníky, kde postavili novú kaplnku. Jeden maratón som chcel odbehnúť aj priamo v meste, tak som si vybral farský Kostol Narodenia Panny Márie, kde som bol pokrstený aj zosobášený. Beh bol ale náročný kvôli povrchu, jeden okruh mal 125 metrov, odbehol som ich 337.“

Tešili ste sa aj na ten posledný?

„Vedel som, že to dobehnem, aj keď to nebude jednoduché. Skončil som na Skalke, oproti kostolíku je krížová cesta. Vybehol som tam asi 60-krát, ale zistil som, že je to veľmi ťažké, odbehol som aj okolo 1700 schodov. Vtedy som si povedal, že trpím už veľmi, a keďže som neodkráčal ani jeden z 13 predchádzajúcich maratónov, nespravím tak ani pri poslednom. Preto som sa potom presunul a dobehol k 24 kilometrom zvyšok. Myslel som si, že po poslednom sa mesiac ani nepohnem, no skoro som si obul tenisky a musel odbehnúť svoje v posledných dvoch týždňoch zanedbané lokality.“

Ako ste si rátali stovky okruhov?

„Prstami, perom a papierom. Nikdy som sa nepomýlil o viac ako kolo, preto keď som dobehol stanovený počet kôl, odbehol som si ešte niečo navyše.“

Vyššie ste spomenuli aj bolesť. Museli ste niečo liečiť, takpovediac za pochodu?

„Výhoda bola, že som si tie dva týždne v hlave nastavil tak, že nejdem robiť maratóny, to by bolo veľmi limitujúce. Išiel som do tých dní ako do dní, kedy odbehnem dlhé behy. Energie som mal vždy dostatok, najmä keď som behal pri farskom kostole. Cítil som, že je tam veľká energia, aj keď sa možno bude niekto smiať. Každopádne, tieto maratóny som bežal v pohodovom tempe, zabehnúť by som ich ale vedel aj s o hodinu lepším časom. Dával som si pozor, počas chladných rán som mával čiapku, rukavice i ponožky. Tí, ktorí ma poznajú, vedia, že bežne nosím aj počas zimných behov kraťasy, nenesím čiapku ani rukavice. V živote som odbehol veľa dlhých behov

a 170 maratónov, preto si teraz tak hovorím, že na 14 maratónskych dní som sa pripravoval v podstate celý život.“

Zmenili ste aj stravovanie...

„Väčšinou som počas dňa zjedol štyri vylúpané vlašské orechy, päť sušených sliviek, polovicu jablka a asi 20 hrozienok. A keď mi zamrzla voda, na ďalší deň som si priniesol v termoske čaj.“

Máte nejaký nesplnený bežecký sen?

„Ak dožijem, budúci rok budem behať v kategórii nad 60 rokov. V rámci slovenských tabuliek by nemal byť problém spraviť rekordy na dlhých behoch, väčším cieľom je obsadiť vo svetových rebríčkoch slušné umiestnenia.“

Kto je Stanislav Ďuriga?

S behom začal v 80. rokoch minulého storočia, kedy si jeho talent všimli už učitelia na strednej škole. S behom začal pravidelnejšie po dvadsiatke, venoval sa aj cyklistike. Aj napriek tomu, že bol bežeckým samoukom a mnohí v ňom videli obrovský talent, držal sa vlastnej filozofie – že bežať bude len vtedy, kedy a kde bude sám chcieť.

„V 1983 a 1984 som urobil svoje najlepšie výkony, časy, ktoré majú teraz mladí problém prekonať. Postupne som začal behať aj po dráhe, v rokoch 1984 - 1985 ma oslovili z Dubnice, čo sa mi zdalo výhodné, keďže som mohol spojiť zamestnanie s behaním, ponúkli mi refundovanie mzdy. Do roboty som chodil dvakrát týždenne a vtedy som si osvojil krédo – že behu verím za všetko,“ zaspomínal si Stanislav Ďuriga. Do práce bežal, v práci bežal a beh si zvolil aj za spôsob dopravy späť domov.

Beh zostal v hodnotovom rebríčku života Stanislava Ďurigu veľmi vysoko aj po svadbe a narodení detí. Beh ale nikdy nechcel robiť len pre potešenie trénera alebo klubu, ale pre seba samého.

„Behám, lebo vidím, že mi to prináša radosť, zdravie, duchovnú pohodu. Vďaka behu vidím pekné miesta,“ hovorí dnes už bežecká legenda, ktorá však paradoxne odbehla svoj prvý maratón vo veku 45 rokov. K dnešnému dňu ich absolvoval viac ako 170, číslom sa ale nevychvaľuje, rovnako ako nespočetnou sériou pozoruhodných bežeckých výsledkov a výkonov.

V skratke však možno spomenúť, že Stanislav Ďuriga je niekoľkonásobným majstrom Slovenska, vyhral množstvo maratónov na Slovensku a v zahraničí. Je majstrom Chorvátska v polmaratóne, maratón vyhral aj v Rijeke či Záhrebe. Zúčastnil sa aj behov na 100 kilometrov a ďalších, ultra náročných behov. Je držiteľom viacerých slovenských rekordov, v behu na šesť hodín odbehol 70 kilometrov a 700 metrov.

www.sme.sk 26.04.2020

Pomocná evidencia 211/01/2020

Pod oknami Trenčanov hral husľový virtuóz Filip Jančík

„V týchto dňoch som mal koncertovať po celom Slovensku. Plány sa zmenili. Rozhodol som sa potešiť vás, priniesť moje vystúpenia priamo pod vaše okná, na vaše sídliská. Prísť bližšie k vám práve v situácii, kedy nám chýba umenie, kultúra a socializácia ako nikdy predtým,“ píše na svojom facebooku husľový virtuóz **Filip Jančík**. A v pondelok 27. apríla pricestoval aj do Trenčína.

Pôvodne mal hrať na troch miestach, no napokon sa s ním vedúca Kultúrno-informačného centra v Trenčíne **Janka Sedláčková** dohodla na štyroch stanovištiach. Husľový koncert počúvali z otvorených okien, či z balkónov obyvatelia mesta na Hollého ulici, na ulici Šoltésovej (pri Rozkveti), vo vnútrobloku Halalovka a aj na Piaristickej ulici, kde Filip Jančík zahral predovšetkým pre klientov Sociálnych služieb mesta Trenčín.

Žiaľ, kým väčšina ľudí pookriala pri krásnych melódiách a milom hudobnom prekvapení, našiel sa pán zo Sihote, ktorý kontaktoval mestskú políciu. „Uviedol, že na Šoltésovej ulici je v priestore pešej zóny odstavené tmavé dodávkové vozidlo a na jeho streche stojí neznámy muž, ktorý hrá na husliach.

Údajne mal hudbu púšťať aj z reproduktorov, čím vraj obťažoval okolitú verejnosť,“ píše sa v správe Mestskej polície Trenčín.

Hliadka mestskej polície išla situáciu preveriť v čase, keď husľový

virtuóz Filip Jančík dohral svoj minikoncert. Potvrdilo sa len to, že celé vystúpenie bolo pod patronátom Kultúrno-informačného centra Trenčín a bolo riadne schválené.

Filip Jančík sa ešte stihol s mestskými policajtmí odfoťiť a pobral sa na ďalšie miesto, kde opäť hral na husliach ľuďom pre radosť.

www.trencin.sk 27.04.2020

Pomocná evidencia 212/01/2020

Baška prijal Bašku – Barbora Piešová u župana

Nová Česko-Slovenská Superstar je z Trenčianskeho kraja. Len nedávno sa ňou stala rodáčka z Poruby (okres Prievidza) **Barbora Piešová**. V sprievode sestry Lenky a starostu Poruby **Tomáša Tótha** ju v pondelok 8. júna na pôde župy v Trenčíne

privítal predseda Trenčianskeho samosprávneho kraja **Jaroslav Baška**.

V neformálnom rozhovore víťazka prestížnej súťaže prezradila, ako funguje zákulisie projektu, vyzdvihla priateľské vzťahy medzi súťažiacimi, profesionálny prístup televíznej produkcie a výrobného štábu a porozprávala aj o svojich plánoch do budúcnosti.

Barbora je v poradí šiestou Česko-Slovenskou Superstar. Študovala na župnej Strednej odbornej škole Nováky. V roku 2017 sa stala laureátkou a zároveň najlepšou speváčkou súťaže My Popstar Trenčianskeho kraja – Talentmánia (jej organizátorom je trenčianske KCVČ a Súkromná umelecká škola Stella manželov Kardošovcov v Považskej Bystrici). Skladá vlastné pesničky, venuje sa hre na klavír a gitaru. Má tri sestry. Je bývalou členkou dobrovoľného hasičského zboru v Porube, donedávna pracovala ako zväračka okien.

www.tsk.sk 08.06.2020

Pomocná evidencia 268/01/2020